

personlige Byrde, som ved Værnepligten hviler paa Befolkningen, og at forhindre, at Landets Penge bortødsles til unyttige Fæstningsanlæg, er en Politik, som Socialdemokratiet altid er villigt til at følge. Det er en Politik, der er i nøje Overensstemmelse med de Fordringer, vi have sat paa vort Program, og i nøje Overensstemmelse med den politiske Virksomhed, som vi have udfoldet.

Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig udførligt om disse to Lovforslag. Det ene vedrører en Revision af Hærloven af 1909, navnlig Bestemmelserne om Indkaldelserne, og det har min fulde Sympati. Jeg var Modstander af dem, da de bleve satte ind i Hærloven, men vi kunde ikke den Gang forhindre dem. Jeg finder, at disse Alarmeringsøvelser, som skulle holdes hvert 4de Aar, ere fuldstændig urimelige. Der er desuden den Mærkelighed, at de kun gælde det Mandskab, der hører hjemme Øst for Store Bælt, altsaa paa Sjælland, Lolland-Falster og Møen. De gælde ganske vist ogsaa Fynboere og Jyder, før saa vidt disse tilfældigvis paa den Tid skulde opholde sig herovre. Jeg synes, at det er en Urimelighed, at der skal være særlige Byrder paa visse Dele af det værnepligtige Mandskab, Byrder, som andre Dele af Befolkningen ere fritagne for.

Jeg kunde have ønsket, at Lovforslaget var gaaet lidt videre og paa andre Punkter havde hævet den Ulighed, der er til Stede i den Byrde, der hviler paa det værnepligtige Mandskab. Jeg tænker saaledes paa Hærlovens § 234, hvori det hedder: „Indtil Styrken af værnepligtige i Landsdelene Øst for Store Bælt er vokset saa meget, at Linie- og Reserveafdelingerne kunne bringes paa Krigsstyrke, kunne (uanset Bestemmelserne i Værnepligtsloven) ogsaa ældre Aargange end 16de, anvendes til at fuldstændiggøre Krigsstyrken.“ Her have vi ogsaa en Ulighed i Værnepligtsbyrden, idet der her er lagt en særlig Byrde paa de værnepligtige, som bo Øst for Store Bælt. Jeg kunde ønske, at denne Bestemmelse ogsaa var bleven optaget i den Revision, der her er stillet Forslag om. Ligeledes er jeg en bestemt Modstander af Genindkaldelsen i det 9de og 12te Værnepligtsaar. Nu skulle de værnepligtige 4 Gange ind for at springe Soldat. Foruden den første almindelige Tjeneste have de to Indkaldelser, og nu kommer denne 3die Indkaldelse til, som netop rammer ældre Folk, ofte Folk, der ere langt inde i Trediverne, og Folk, hvoraf næsten alle ville være

Familiefædre, for hvem det vil være en trykkende Byrde at skulle ind til 6 Dages Tjeneste foruden de 2 Rejsedage, som følge med denne Indkaldelse. Det er et betydeligt Tab, der voldes derved. Jeg har talt med adskillige, som have været inde til sidste Aars 6 Dages Øvelser, og har af dem hørt udtale den største Forbavselse over det Arbejde, der udføres. Ja, man kan ikke kalde det Arbejde, for efter hvad jeg har hørt gaar det mere ud paa, at Befalingsmændene saa nogende kunde faa Tiden til at gaa. Eet Gode er der maaske ved disse Genindkaldelser, og det er, at de vække en stærk Modstand mod hele vort Militærvæsen, at disse ældre Folk, der have været inde til denne 4de Indkaldelse, gaa hjem derfra som enklærede Antimilitarister og derved sikkert kunne gøre et stort og nyttigt Arbejde, naar de komme tilbage til den Befolkning, blandt hvilken de høre hjemme.

Det andet Lovforslag vedrører Befæstningsanlægene. Disse Anlæg falde i to Dele. Der er Lovens § 1, der omhandler Befæstningsanlæg til et Beløb af 11 Mill. Kr. Det berøres ikke af den Revision, her er foreslaaet. Saa er der § 2, der omfatter Befæstningsanlæg til 5 Mill. Kr. Det er Befæstningsanlæg, der skulle anbringes rundt omkring paa Sjællands Kyst. Der er over Regeringen kommet et forfærdeligt Hastværk med at faa disse Anlæg gennemførte. Skønt der i Loven staar, at de kunne gennemføres i Løbet af et Tidsrum af 8 Aar, altsaa indtil 1917, har der været et Jag og et Hastværk over Regeringen for at faa gennemført saa meget som muligt og faa det gennemført saa hurtigt som muligt. Jeg ved ikke, hvad Grunden er dertil. Der var al Grund til netop at vente lidt. Under den sørgelige finansielle Stilling, vi befinde os i, var der al Grund til at tage det langsomt. Det viser sig, at disse Militærudgifter langt overstige Landets økonomiske Bæreevne. Derfor vilde det være saare forstandigt, om Regeringen ikke havde dette Hastværk, men om den netop lod Udviklingen foregaa noget langsommere, saa at man bedre kunde skaffe de Midler til Veje, her er Tale om. Man faar det bestemte Indtryk, at naar Regeringen har et saa uhyre Hastværk, er det, fordi det gælder om at faa gennemført saa meget som muligt inden de nye Valg i 1913. Det er nok muligt, at de nye Valg i 1913 ville sætte en Stopper for alt dette Fæstningsbyggeri. Derfor kan jeg godt forstaa, at Regeringens nære Venner,